

WYMAGANIA EDUKACYJNE

język polski – klasa VI szkoły podstawowej

rok szkolny 2026/2027

Szkoła	PSP 10 Opole
Nauczyciel	Anna Mazurewicz – Nowacka, Paweł Jazłowiecki
Oddział	VI a
Realizowany program nauczania	Między nami

POZIOMY 2–6	KRYTERIA I DOWODY	POWIĄZANIA I ZASTOSOWANIE
Kolumny 2–6 uporządkowano według dominujących procesów poznawczych zrewidowanej taksonomii Blooma/Andersona: rozumienia, zastosowania, analizowania, oceniania i tworzenia. Nazwy te nie są ustawową skalą ocen. O poziomie decydują łącznie: poprawność, samodzielność, kompletność, złożoność zadania, jakość uzasadnienia i powtarzalność dowodów.	Kryteria określają, po czym rozpoznać osiągnięcie. Dowody pokazują, w jakich działaniach uczeń może je ujawnić – także w wypowiedziach ustnych, pracach pisemnych, analizie materiału, współpracy, autorefleksji i aktywnościach cyfrowych. Stanowią materiał do informacji zwrotnej i monitorowania postępów, a nie automatyczny przelicznik na ocenę.	Powiązania międzyprzedmiotowe oraz przykłady praktycznego, projektowego i cyfrowego zastosowania wymagań są rozszerzeniem metodycznym Feedbackovo. Pomagają planować pracę i łączyć kompetencje, lecz nie tworzą formalnych modułów ani odrębnych wymagań podstawy programowej.
OCENA NIEDOSTATECZNA (1): nie formułuje się dla niej odrębnych wymagań. Ocenę 1 otrzymuje uczeń, który mimo wsparcia, informacji zwrotnej i możliwości uzupełnienia braków nie przedstawia powtarzalnych dowodów spełnienia wymagań przewidzianych na ocenę dopuszczającą. Ocena 1 nie może być karą za zachowanie, brak materiałów, spóźnienie ani brak udziału w konkursie.		

JĘZYK POLSKI

1. CZYTANIE LITERATURY I INTERPRETACJA

Jak tekst literacki pomaga rozumieć ludzi, wartości, konflikty i sposoby opowiadania o świecie?

JP.1 • EFEKT UCZENIA SIĘ

Uczeń rozpoznaje i porządkuje elementy świata przedstawionego, określa narratora lub podmiot mówiący oraz charakteryzuje bohaterów i przebieg wydarzeń.

ODNIESIENIE DO PODSTAWY: PP 2017/2024: język polski, klasy IV–VI, I.1 — czytanie utworów literackich

POWIĄZANIA MIĘDZYPRZEDMIOTOWE (informacyjne): historia, etyka

KRYTERIA SUKCESU — po czym można rozpoznać opanowanie umiejętności?

- wskazać czas, miejsce, bohaterów i najważniejsze wydarzenia utworu
- odróżnić autora od narratora lub podmiotu mówiącego
- uporządkować wydarzenia i dostrzec związki przyczynowo-skutkowe
- scharakteryzować bohatera na podstawie jego działań, wypowiedzi i relacji
- poprzeć odpowiedź trafnie dobranym przykładem z tekstu

MOŻLIWE DOWODY OSIĄGNIĘCIA UMIEJĘTNOŚCI

Uczeń może pokazać tę umiejętność w różnych formach; katalog jest otwarty i nie oznacza obowiązku wykonania wszystkich przykładów.

Prace pisemne: karta pracy, odpowiedź otwarta, notatka, zapis rozwiązania, sprawdzian umiejętności albo poprawiona wersja pracy.

Wypowiedzi ustne: odpowiedź, rozmowa kierowana, prezentacja, objaśnienie toku rozumowania, udział w dyskusji lub omówienie własnej pracy.

Analiza materiału: tekst, mapa, wykres, tabela, źródło, ilustracja, nagranie, model, przykład lub zestaw danych wraz z uzasadnionymi wnioskami.

Samooceńca i poprawa: wskazanie mocnych stron, nazwanie trudności, wykorzystanie informacji zwrotnej, skorygowanie błędów i zaplanowanie dalszej pracy.

2 – ROZUMIENIE <i>opisuje • wyjaśnia • podsumowuje</i>	3 – ZASTOSOWANIE <i>stosuje • wykonuje • wykorzystuje</i>	4 – ANALIZOWANIE <i>porównuje • porządkuje • wnioskuje</i>	5 – OCENIANIE <i>ocenia • uzasadnia • weryfikuje</i>	6 – TWORZENIE <i>projektuje • tworzy • modyfikuje</i>
Z pomocą nauczyciela rozpoznaje najważniejsze elementy dotyczące: analiza świata przedstawionego, narracji i bohaterów. Wykonuje najprostsze zadanie według wzoru, korzysta ze wskazanej pomocy i poprawia część błędów po ich omówieniu.	Samodzielnie wykonuje typowe zadania dotyczące: analiza świata przedstawionego, narracji i bohaterów. Stosuje podstawowe pojęcia, zasady lub procedury i przedstawia rezultat w czytelnej, zasadniczo poprawnej formie.	Łączy informacje i dobiera sposób działania w zakresie: analiza świata przedstawionego, narracji i bohaterów. Porównuje przykłady lub rozwiązania, wyjaśnia zależności i formułuje poprawne wnioski także w częściowo nowej sytuacji.	Analizuje bardziej złożone przypadki w zakresie: analiza świata przedstawionego, narracji i bohaterów. Uzasadnia wybór metody lub interpretacji, sprawdza wiarygodność i poprawność oraz świadomie doskonalą własną pracę.	Samodzielnie, elastycznie i twórczo wykorzystuje umiejętności w zakresie: analiza świata przedstawionego, narracji i bohaterów. Projektuje własne rozwiązanie, wytwór lub pogłębioną interpretację i przekonująco uzasadnia podjęte decyzje.

JĘZYK POLSKI

1. CZYTANIE LITERATURY I INTERPRETACJA – ciąg dalszy

Jak tekst literacki pomaga rozumieć ludzi, wartości, konflikty i sposoby opowiadania o świecie?

JP.2 • EFEKT UCZENIA SIĘ

Uczeń interpretuje postępowanie bohaterów, problematykę i wartości obecne w utworze oraz uzasadnia własne odczytanie tekstu.

ODNIESIENIE DO PODSTAWY: PP 2017/2024: język polski, klasy IV–VI, I.1 — interpretacja i wartościowanie

POWIĄZANIA MIĘDZYPRZEDMIOTOWE (informacyjne): etyka, historia

KRYTERIA SUKCESU — po czym można rozpoznać opanowanie umiejętności?

- nazwać główny problem lub konflikt przedstawiony w utworze
- wyjaśnić motywy i skutki działań bohatera
- rozpoznać wartości, wybory i konsekwencje obecne w tekście
- sformułować własne stanowisko wobec zachowania bohatera lub problemu
- uzasadnić interpretację co najmniej dwoma trafnymi odwołaniami do tekstu

MOŻLIWE DOWODY OSIĄGNIĘCIA UMIEJĘTNOŚCI

Uczeń może pokazać tę umiejętność w różnych formach; katalog jest otwarty i nie oznacza obowiązku wykonania wszystkich przykładów.

Prace pisemne: karta pracy, odpowiedź otwarta, notatka, zapis rozwiązania, sprawdzian umiejętności albo poprawiona wersja pracy.

Wypowiedzi ustne: odpowiedź, rozmowa kierowana, prezentacja, objaśnienie toku rozumowania, udział w dyskusji lub omówienie własnej pracy.

Analiza materiału: tekst, mapa, wykres, tabela, źródło, ilustracja, nagranie, model, przykład lub zestaw danych wraz z uzasadnionymi wnioskami.

Działanie komunikacyjne: dialog, reakcja językowa, współpraca w parze lub grupie, mediacja informacji, negocjowanie rozwiązania i respektowanie ustalonych zasad.

Samooocena i poprawa: wskazanie mocnych stron, nazwanie trudności, wykorzystanie informacji zwrotnej, skorygowanie błędów i zaplanowanie dalszej pracy.

2 – ROZUMIENIE <i>opisuje • wyjaśnia • podsumowuje</i>	3 – ZASTOSOWANIE <i>stosuje • wykonuje • wykorzystuje</i>	4 – ANALIZOWANIE <i>porównuje • porządkuje • wnioskuje</i>	5 – OCENIANIE <i>ocenia • uzasadnia • weryfikuje</i>	6 – TWORZENIE <i>projektuje • tworzy • modyfikuje</i>
Z pomocą nauczyciela rozpoznaje najważniejsze elementy dotyczące: interpretacja problematyki, wartości i zachowań bohaterów. Wykonuje najprostsze zadanie według wzoru, korzysta ze wskazanej pomocy i poprawia część błędów po ich omówieniu.	Samodzielnie wykonuje typowe zadania dotyczące: interpretacja problematyki, wartości i zachowań bohaterów. Stosuje podstawowe pojęcia, zasady lub procedury i przedstawia rezultat w czytelnej, zasadniczo poprawnej formie.	Łączy informacje i dobiera sposób działania w zakresie: interpretacja problematyki, wartości i zachowań bohaterów. Porównuje przykłady lub rozwiązania, wyjaśnia zależności i formułuje poprawne wnioski także w częściowo nowej sytuacji.	Analizuje bardziej złożone przypadki w zakresie: interpretacja problematyki, wartości i zachowań bohaterów. Uzasadnia wybór metody lub interpretacji, sprawdza wiarygodność i poprawność oraz świadomie doskonali własną pracę.	Samodzielnie, elastycznie i twórczo wykorzystuje umiejętności w zakresie: interpretacja problematyki, wartości i zachowań bohaterów. Projektuje własne rozwiązanie, wytwór lub pogłębioną interpretację i przekonująco uzasadnia podjęte decyzje.

JĘZYK POLSKI

1. CZYTANIE LITERATURY I INTERPRETACJA – ciąg dalszy

Jak tekst literacki pomaga rozumieć ludzi, wartości, konflikty i sposoby opowiadania o świecie?

JP.3 • EFEKT UCZENIA SIĘ

Uczeń rozpoznaje wybrane środki stylistyczne, elementy budowy wiersza i cechy gatunkowe oraz wyjaśnia ich znaczenie dla odbioru utworu.

ODNIESIENIE DO PODSTAWY: PP 2017/2024: język polski, klasy IV–VI, I.1 — środki stylistyczne, rodzaje i gatunki

POWIĄZANIA MIĘDZYPRZEDMIOTOWE (informacyjne): muzyka, plastyka

KRYTERIA SUKCESU — po czym można rozpoznać opanowanie umiejętności?

- rozpoznać w tekście m.in. epitet, porównanie, przenośnię, uosobienie i wyrazy dźwiękonaśladowcze
- wskazać wers, zwrotkę, rym, rytm lub inne elementy budowy wiersza
- rozpoznać cechy poznanych gatunków literackich
- wyjaśnić, jaki obraz, nastrój lub sens tworzy zastosowany środek
- porównać sposób przedstawienia tego samego motywu w dwóch tekstach

MOŻLIWE DOWODY OSIĄGNIĘCIA UMIEJĘTNOŚCI

Uczeń może pokazać tę umiejętność w różnych formach; katalog jest otwarty i nie oznacza obowiązku wykonania wszystkich przykładów.

Prace pisemne: karta pracy, odpowiedź otwarta, notatka, zapis rozwiązania, sprawdzian umiejętności albo poprawiona wersja pracy.

Wypowiedzi ustne: odpowiedź, rozmowa kierowana, prezentacja, objaśnienie toku rozumowania, udział w dyskusji lub omówienie własnej pracy.

Analiza materiału: tekst, mapa, wykres, tabela, źródło, ilustracja, nagranie, model, przykład lub zestaw danych wraz z uzasadnionymi wnioskami.

Projekt lub wytwór: plan, model, plakat, prezentacja, portfolio, praca twórcza, rozwiązanie problemu albo produkt wykonany indywidualnie lub zespołowo.

Samocena i poprawa: wskazanie mocnych stron, nazwanie trudności, wykorzystanie informacji zwrotnej, skorygowanie błędów i zaplanowanie dalszej pracy.

2 – ROZUMIENIE <i>opisuje • wyjaśnia • podsumowuje</i>	3 – ZASTOSOWANIE <i>stosuje • wykonuje • wykorzystuje</i>	4 – ANALIZOWANIE <i>porównuje • porządkuje • wnioskuje</i>	5 – OCENIANIE <i>ocenia • uzasadnia • weryfikuje</i>	6 – TWORZENIE <i>projektuje • tworzy • modyfikuje</i>
Z pomocą nauczyciela rozpoznaje najważniejsze elementy dotyczące: rozpoznawanie i interpretowanie środków artystycznych oraz cech gatunkowych. Wykonuje najprostsze zadanie według wzoru, korzysta ze wskazanej pomocy i poprawia część błędów po ich omówieniu.	Samodzielnie wykonuje typowe zadania dotyczące: rozpoznawanie i interpretowanie środków artystycznych oraz cech gatunkowych. Stosuje podstawowe pojęcia, zasady lub procedury i przedstawia rezultat w czytelnej, zasadniczo poprawnej formie.	Łączy informacje i dobiera sposób działania w zakresie: rozpoznawanie i interpretowanie środków artystycznych oraz cech gatunkowych. Porównuje przykłady lub rozwiązania, wyjaśnia zależności i formułuje poprawne wnioski także w częściowo nowej sytuacji.	Analizuje bardziej złożone przypadki w zakresie: rozpoznawanie i interpretowanie środków artystycznych oraz cech gatunkowych. Uzasadnia wybór metody lub interpretacji, sprawdza wiarygodność i poprawność oraz świadomie doskonali własną pracę.	Samodzielnie, elastycznie i twórczo wykorzystuje umiejętności w zakresie: rozpoznawanie i interpretowanie środków artystycznych oraz cech gatunkowych. Projektuje własne rozwiązanie, wytwór lub pogłębioną interpretację i przekonująco uzasadnia podjęte decyzje.

JĘZYK POLSKI

2. ODBIÓR TEKSTÓW KULTURY I INFORMACJI

Jak odczytywać, porównywać i sprawdzać informacje przekazywane słowem, obrazem, dźwiękiem i mediami?

JP.4 • EFEKT UCZENIA SIĘ

Uczeń wyszukuje informacje jawne i ukryte w tekście, odróżnia temat od głównej myśli oraz fakt od opinii i argumentu.

ODNIESIENIE DO PODSTAWY: PP 2017/2024: język polski, klasy IV–VI, I.2 — odbiór tekstów kultury

POWIĄZANIA MIĘDZYPRZEDMIOTOWE (informacyjne): historia, przyroda, edukacja zdrowotna

KRYTERIA SUKCESU — po czym można rozpoznać opanowanie umiejętności?

- określić temat i główną myśl tekstu
- wyszukać informacje podane wprost i wywnioskować informacje pośrednie
- odróżnić fakt od opinii oraz przykład od argumentu
- rozpoznać intencję nadawcy i przewidywanego odbiorcę
- sporządzić krótkie podsumowanie bez zniekształcania sensu

MOŻLIWE DOWODY OSIĄGNIĘCIA UMIEJĘTNOŚCI

Uczeń może pokazać tę umiejętność w różnych formach; katalog jest otwarty i nie oznacza obowiązku wykonania wszystkich przykładów.

Prace pisemne: karta pracy, odpowiedź otwarta, notatka, zapis rozwiązania, sprawdzian umiejętności albo poprawiona wersja pracy.

Wypowiedzi ustne: odpowiedź, rozmowa kierowana, prezentacja, objaśnienie toku rozumowania, udział w dyskusji lub omówienie własnej pracy.

Analiza materiału: tekst, mapa, wykres, tabela, źródło, ilustracja, nagranie, model, przykład lub zestaw danych wraz z uzasadnionymi wnioskami.

Praca cyfrowa: dokument, grafika, arkusz, kod, prezentacja, mapa cyfrowa, nagranie lub uporządkowany materiał przygotowany z poszanowaniem prawa i bezpieczeństwa.

Samooocena i poprawa: wskazanie mocnych stron, nazwanie trudności, wykorzystanie informacji zwrotnej, skorygowanie błędów i zaplanowanie dalszej pracy.

2 – ROZUMIENIE <i>opisuje • wyjaśnia • podsumowuje</i>	3 – ZASTOSOWANIE <i>stosuje • wykonuje • wykorzystuje</i>	4 – ANALIZOWANIE <i>porównuje • porządkuje • wnioskuje</i>	5 – OCENIANIE <i>ocenia • uzasadnia • weryfikuje</i>	6 – TWORZENIE <i>projektuje • tworzy • modyfikuje</i>
Z pomocą nauczyciela rozpoznaje najważniejsze elementy dotyczące: wyszukiwanie, porządkowanie i krytyczne odczytywanie informacji. Wykonuje najprostsze zadanie według wzoru, korzysta ze wskazanej pomocy i poprawia część błędów po ich omówieniu.	Samodzielnie wykonuje typowe zadania dotyczące: wyszukiwanie, porządkowanie i krytyczne odczytywanie informacji. Stosuje podstawowe pojęcia, zasady lub procedury i przedstawia rezultat w czytelnej, zasadniczo poprawnej formie.	Łączy informacje i dobiera sposób działania w zakresie: wyszukiwanie, porządkowanie i krytyczne odczytywanie informacji. Porównuje przykłady lub rozwiązania, wyjaśnia zależności i formułuje poprawne wnioski także w częściowo nowej sytuacji.	Analizuje bardziej złożone przypadki w zakresie: wyszukiwanie, porządkowanie i krytyczne odczytywanie informacji. Uzasadnia wybór metody lub interpretacji, sprawdza wiarygodność i poprawność oraz świadomie doskonali własną pracę.	Samodzielnie, elastycznie i twórczo wykorzystuje umiejętności w zakresie: wyszukiwanie, porządkowanie i krytyczne odczytywanie informacji. Projektuje własne rozwiązanie, wytwór lub pogłębioną interpretację i przekonująco uzasadnia podjęte decyzje.

JĘZYK POLSKI

2. ODBIÓR TEKSTÓW KULTURY I INFORMACJI – ciąg dalszy

Jak odczytywać, porównywać i sprawdzać informacje przekazywane słowem, obrazem, dźwiękiem i mediami?

JP.5 • EFEKT UCZENIA SIĘ

Uczeń porównuje sposoby przekazywania treści w tekście literackim, użytkowym, wizualnym, filmowym i cyfrowym.

ODNIESIENIE DO PODSTAWY: PP 2017/2024: język polski, klasy IV–VI, I.2 — teksty kultury i przekaz niewerbalny

POWIĄZANIA MIĘDZYPRZEDMIOTOWE (informacyjne): plastyka, muzyka, informatyka

KRYTERIA SUKCESU — po czym można rozpoznać opanowanie umiejętności?

- rozpoznać środki właściwe dla tekstu słownego, obrazu, filmu lub nagrania
- wyjaśnić, jak obraz, dźwięk, montaż lub układ graficzny wpływa na odbiór
- porównać dwa przekazy dotyczące tego samego tematu
- wskazać podobieństwa, różnice i uzupełniające się informacje
- ocenić, który sposób przekazu jest skuteczniejszy w określonej sytuacji i uzasadnić wybór

MOŻLIWE DOWODY OSIĄGNIĘCIA UMIEJĘTNOŚCI

Uczeń może pokazać tę umiejętność w różnych formach; katalog jest otwarty i nie oznacza obowiązku wykonania wszystkich przykładów.

Wypowiedzi ustne: odpowiedź, rozmowa kierowana, prezentacja, objaśnienie toku rozumowania, udział w dyskusji lub omówienie własnej pracy.

Analiza materiału: tekst, mapa, wykres, tabela, źródło, ilustracja, nagranie, model, przykład lub zestaw danych wraz z uzasadnionymi wnioskami.

Praca cyfrowa: dokument, grafika, arkusz, kod, prezentacja, mapa cyfrowa, nagranie lub uporządkowany materiał przygotowany z poszanowaniem prawa i bezpieczeństwa.

Projekt lub wytwór: plan, model, plakat, prezentacja, portfolio, praca twórcza, rozwiązanie problemu albo produkt wykonany indywidualnie lub zespołowo.

Samooocena i poprawa: wskazanie mocnych stron, nazwanie trudności, wykorzystanie informacji zwrotnej, skorygowanie błędów i zaplanowanie dalszej pracy.

2 – ROZUMIENIE <i>opisuje • wyjaśnia • podsumowuje</i>	3 – ZASTOSOWANIE <i>stosuje • wykonuje • wykorzystuje</i>	4 – ANALIZOWANIE <i>porównuje • porządkuje • wnioskuje</i>	5 – OCENIANIE <i>ocenia • uzasadnia • weryfikuje</i>	6 – TWORZENIE <i>projektuje • tworzy • modyfikuje</i>
Z pomocą nauczyciela rozpoznaje najważniejsze elementy dotyczące: porównywanie i interpretowanie różnych tekstów kultury. Wykonuje najprostsze zadanie według wzoru, korzysta ze wskazanej pomocy i poprawia część błędów po ich omówieniu.	Samodzielnie wykonuje typowe zadania dotyczące: porównywanie i interpretowanie różnych tekstów kultury. Stosuje podstawowe pojęcia, zasady lub procedury i przedstawia rezultat w czytelnej, zasadniczo poprawnej formie.	Łączy informacje i dobiera sposób działania w zakresie: porównywanie i interpretowanie różnych tekstów kultury. Porównuje przykłady lub rozwiązania, wyjaśnia zależności i formułuje poprawne wnioski także w częściowo nowej sytuacji.	Analizuje bardziej złożone przypadki w zakresie: porównywanie i interpretowanie różnych tekstów kultury. Uzasadnia wybór metody lub interpretacji, sprawdza wiarygodność i poprawność oraz świadomie doskonali własną pracę.	Samodzielnie, elastycznie i twórczo wykorzystuje umiejętności w zakresie: porównywanie i interpretowanie różnych tekstów kultury. Projektuje własne rozwiązanie, wytwór lub pogłębioną interpretację i przekonująco uzasadnia podjęte decyzje.

JĘZYK POLSKI

2. ODBIÓR TEKSTÓW KULTURY I INFORMACJI – ciąg dalszy

Jak odczytywać, porównywać i sprawdzać informacje przekazywane słowem, obrazem, dźwiękiem i mediami?

JP.6 • EFEKT UCZENIA SIĘ

Uczeń wyszukuje, selekcjonuje i notuje informacje z różnych źródeł, podaje ich pochodzenie i respektuje podstawowe zasady prawa autorskiego.

ODNIESIENIE DO PODSTAWY: PP 2017/2024: język polski, klasy IV–VI, IV — samokształcenie

POWIĄZANIA MIĘDZYPRZEDMIOTOWE (informacyjne): informatyka, historia, geografia

KRYTERIA SUKCESU — po czym można rozpoznać opanowanie umiejętności?

- sformułować pytanie lub cel wyszukiwania informacji
- wybrać źródła odpowiednie do zadania i sprawdzić ich podstawową wiarygodność
- sporządzić notatkę, plan, tabelę lub mapę myśli z zachowaniem sensu
- odróżnić własne sformułowania od cytatu lub zapożyczenia
- podać autora, tytuł albo adres źródła w formie przyjętej przez nauczyciela

MOŻLIWE DOWODY OSIĄGNIĘCIA UMIEJĘTNOŚCI

Uczeń może pokazać tę umiejętność w różnych formach; katalog jest otwarty i nie oznacza obowiązku wykonania wszystkich przykładów.

Prace pisemne: karta pracy, odpowiedź otwarta, notatka, zapis rozwiązania, sprawdzian umiejętności albo poprawiona wersja pracy.

Analiza materiału: tekst, mapa, wykres, tabela, źródło, ilustracja, nagranie, model, przykład lub zestaw danych wraz z uzasadnionymi wnioskami.

Praca cyfrowa: dokument, grafika, arkusz, kod, prezentacja, mapa cyfrowa, nagranie lub uporządkowany materiał przygotowany z poszanowaniem prawa i bezpieczeństwa.

Projekt lub wytwór: plan, model, plakat, prezentacja, portfolio, praca twórcza, rozwiązanie problemu albo produkt wykonany indywidualnie lub zespołowo.

Samooceń i poprawa: wskazanie mocnych stron, nazwanie trudności, wykorzystanie informacji zwrotnej, skorygowanie błędów i zaplanowanie dalszej pracy.

2 – ROZUMIENIE <i>opisuje • wyjaśnia • podsumowuje</i>	3 – ZASTOSOWANIE <i>stosuje • wykonuje • wykorzystuje</i>	4 – ANALIZOWANIE <i>porównuje • porządkuje • wnioskuje</i>	5 – OCENIANIE <i>ocenia • uzasadnia • weryfikuje</i>	6 – TWORZENIE <i>projektuje • tworzy • modyfikuje</i>
Z pomocą nauczyciela rozpoznaje najważniejsze elementy dotyczące: samodzielne uczenie się, selekcja źródeł i etyczne korzystanie z informacji. Wykonuje najprostsze zadanie według wzoru, korzysta ze wskazanej pomocy i poprawia część błędów po ich omówieniu.	Samodzielnie wykonuje typowe zadania dotyczące: samodzielne uczenie się, selekcja źródeł i etyczne korzystanie z informacji. Stosuje podstawowe pojęcia, zasady lub procedury i przedstawia rezultat w czytelnej, zasadniczo poprawnej formie.	Łączy informacje i dobiera sposób działania w zakresie: samodzielne uczenie się, selekcja źródeł i etyczne korzystanie z informacji. Porównuje przykłady lub rozwiązania, wyjaśnia zależności i formułuje poprawne wnioski także w częściowo nowej sytuacji.	Analizuje bardziej złożone przypadki w zakresie: samodzielne uczenie się, selekcja źródeł i etyczne korzystanie z informacji. Uzasadnia wybór metody lub interpretacji, sprawdza wiarygodność i poprawność oraz świadomie doskonali własną pracę.	Samodzielnie, elastycznie i twórczo wykorzystuje umiejętności w zakresie: samodzielne uczenie się, selekcja źródeł i etyczne korzystanie z informacji. Projektuje własne rozwiązanie, wytwór lub pogłębioną interpretację i przekonująco uzasadnia podjęte decyzje.

JĘZYK POLSKI

3. ŚWIADOMOŚĆ JĘZYKA I POPRAWNOŚĆ

Jak wiedza o budowie języka pomaga precyzyjnie rozumieć, mówić i pisać?

JP.7 • EFEKT UCZENIA SIĘ

Uczeń rozpoznaje poznane części mowy, określa ich formy i funkcje oraz stosuje je celowo w wypowiedzi.

ODNIESIENIE DO PODSTAWY: PP 2017/2024: język polski, klasy IV–VI, II — gramatyka języka polskiego

POWIĄZANIA MIĘDZYPRZEDMIOTOWE (informacyjne): język obcy nowożytny

KRYTERIA SUKCESU — po czym można rozpoznać opanowanie umiejętności?

- rozpoznać poznane odmienne i nieodmienne części mowy
- określić podstawowe kategorie gramatyczne wyrazu w zdaniu
- poprawnie odmieniać wyrazy i dobierać ich formę do kontekstu
- wyjaśnić funkcję wybranej części mowy w budowaniu znaczenia
- zastosować różnorodne formy wyrazów w samodzielnej wypowiedzi

MOŻLIWE DOWODY OSIĄGNIĘCIA UMIEJĘTNOŚCI

Uczeń może pokazać tę umiejętność w różnych formach; katalog jest otwarty i nie oznacza obowiązku wykonania wszystkich przykładów.

Prace pisemne: karta pracy, odpowiedź otwarta, notatka, zapis rozwiązania, sprawdzian umiejętności albo poprawiona wersja pracy.

Wypowiedzi ustne: odpowiedź, rozmowa kierowana, prezentacja, objaśnienie toku rozumowania, udział w dyskusji lub omówienie własnej pracy.

Analiza materiału: tekst, mapa, wykres, tabela, źródło, ilustracja, nagranie, model, przykład lub zestaw danych wraz z uzasadnionymi wnioskami.

Samooceńca i poprawa: wskazanie mocnych stron, nazwanie trudności, wykorzystanie informacji zwrotnej, skorygowanie błędów i zaplanowanie dalszej pracy.

2 – ROZUMIENIE <i>opisuje • wyjaśnia • podsumowuje</i>	3 – ZASTOSOWANIE <i>stosuje • wykonuje • wykorzystuje</i>	4 – ANALIZOWANIE <i>porównuje • porządkuje • wnioskuje</i>	5 – OCENIANIE <i>ocenia • uzasadnia • weryfikuje</i>	6 – TWORZENIE <i>projektuje • tworzy • modyfikuje</i>
Z pomocą nauczyciela rozpoznaje najważniejsze elementy dotyczące: rozpoznawanie i funkcjonalne stosowanie części mowy. Wykonuje najprostsze zadanie według wzoru, korzysta ze wskazanej pomocy i poprawia część błędów po ich omówieniu.	Samodzielnie wykonuje typowe zadania dotyczące: rozpoznawanie i funkcjonalne stosowanie części mowy. Stosuje podstawowe pojęcia, zasady lub procedury i przedstawia rezultat w czytelnej, zasadniczo poprawnej formie.	Łączy informacje i dobiera sposób działania w zakresie: rozpoznawanie i funkcjonalne stosowanie części mowy. Porównuje przykłady lub rozwiązania, wyjaśnia zależności i formułuje poprawne wnioski także w częściowo nowej sytuacji.	Analizuje bardziej złożone przypadki w zakresie: rozpoznawanie i funkcjonalne stosowanie części mowy. Uzasadnia wybór metody lub interpretacji, sprawdza wiarygodność i poprawność oraz świadomie doskonali własną pracę.	Samodzielnie, elastycznie i twórczo wykorzystuje umiejętności w zakresie: rozpoznawanie i funkcjonalne stosowanie części mowy. Projektuje własne rozwiązanie, wytwór lub pogłębioną interpretację i przekonująco uzasadnia podjęte decyzje.

JĘZYK POLSKI

3. ŚWIADOMOŚĆ JĘZYKA I POPRAWNOŚĆ – ciąg dalszy

Jak wiedza o budowie języka pomaga precyzyjnie rozumieć, mówić i pisać?

JP.8 • EFEKT UCZENIA SIĘ

Uczeń rozpoznaje części zdania, zdania pojedyncze i złożone oraz stosuje właściwą interpunkcję w poznanych konstrukcjach.

ODNIESIENIE DO PODSTAWY: PP 2017/2024: język polski, klasy IV–VI, II — składnia i interpunkcja

POWIĄZANIA MIĘDZYPRZEDMIOTOWE (informacyjne): język obcy nowożytny

KRYTERIA SUKCESU — po czym można rozpoznać opanowanie umiejętności?

- wskazać podmiot, orzeczenie i poznane określenia w zdaniu
- odróżnić równoważnik zdania, zdanie pojedyncze i zdanie złożone
- przekształcić wypowiedzenie, zachowując jego sens
- zastosować przecinek i inne znaki interpunkcyjne w poznanych konstrukcjach
- wyjaśnić wpływ budowy zdania na jasność i rytm wypowiedzi

MOŻLIWE DOWODY OSIĄGNIĘCIA UMIEJĘTNOŚCI

Uczeń może pokazać tę umiejętność w różnych formach; katalog jest otwarty i nie oznacza obowiązku wykonania wszystkich przykładów.

Prace pisemne: karta pracy, odpowiedź otwarta, notatka, zapis rozwiązania, sprawdzian umiejętności albo poprawiona wersja pracy.

Analiza materiału: tekst, mapa, wykres, tabela, źródło, ilustracja, nagranie, model, przykład lub zestaw danych wraz z uzasadnionymi wnioskami.

Wypowiedzi ustne: odpowiedź, rozmowa kierowana, prezentacja, objaśnienie toku rozumowania, udział w dyskusji lub omówienie własnej pracy.

Samooocena i poprawa: wskazanie mocnych stron, nazwanie trudności, wykorzystanie informacji zwrotnej, skorygowanie błędów i zaplanowanie dalszej pracy.

2 – ROZUMIENIE <i>opisuje • wyjaśnia • podsumowuje</i>	3 – ZASTOSOWANIE <i>stosuje • wykonuje • wykorzystuje</i>	4 – ANALIZOWANIE <i>porównuje • porządkuje • wnioskuje</i>	5 – OCENIANIE <i>ocenia • uzasadnia • weryfikuje</i>	6 – TWORZENIE <i>projektuje • tworzy • modyfikuje</i>
Z pomocą nauczyciela rozpoznaje najważniejsze elementy dotyczące: analiza składniowa i poprawne konstruowanie wypowiedzi. Wykonuje najprostsze zadanie według wzoru, korzysta ze wskazanej pomocy i poprawia część błędów po ich omówieniu.	Samodzielnie wykonuje typowe zadania dotyczące: analiza składniowa i poprawne konstruowanie wypowiedzi. Stosuje podstawowe pojęcia, zasady lub procedury i przedstawia rezultat w czytelnej, zasadniczo poprawnej formie.	Łączy informacje i dobiera sposób działania w zakresie: analiza składniowa i poprawne konstruowanie wypowiedzi. Porównuje przykłady lub rozwiązania, wyjaśnia zależności i formułuje poprawne wnioski także w częściowo nowej sytuacji.	Analizuje bardziej złożone przypadki w zakresie: analiza składniowa i poprawne konstruowanie wypowiedzi. Uzasadnia wybór metody lub interpretacji, sprawdza wiarygodność i poprawność oraz świadomie doskonali własną pracę.	Samodzielnie, elastycznie i twórczo wykorzystuje umiejętności w zakresie: analiza składniowa i poprawne konstruowanie wypowiedzi. Projektuje własne rozwiązanie, wytwór lub pogłębioną interpretację i przekonująco uzasadnia podjęte decyzje.

JĘZYK POLSKI

3. ŚWIADOMOŚĆ JĘZYKA I POPRAWNOŚĆ – ciąg dalszy

Jak wiedza o budowie języka pomaga precyzyjnie rozumieć, mówić i pisać?

JP.9 • EFEKT UCZENIA SIĘ

Uczeń wzbogaca słownictwo, rozpoznaje związki znaczeniowe i budowę wyrazów oraz stosuje zasady ortograficzne i poprawnościowe.

ODNIESIENIE DO PODSTAWY: PP 2017/2024: język polski, klasy IV–VI, II — różnicowanie języka i ortografia

POWIĄZANIA MIĘDZYPRZEDMIOTOWE (informacyjne): język obcy nowożytny, historia

KRYTERIA SUKCESU — po czym można rozpoznać opanowanie umiejętności?

- dobierać synonimy, antonimy i wyrazy bliskoznaczne odpowiednie do kontekstu
- rozpoznać wyraz podstawowy i pochodny oraz rodzinę wyrazów w poznanym zakresie
- wyjaśnić znaczenie związku frazeologicznego i użyć go poprawnie
- zastosować poznane reguły pisowni oraz korzystać ze słownika
- rozpoznać i poprawić błędy językowe, ortograficzne i interpunkcyjne we własnym tekście

MOŻLIWE DOWODY OSIĄGNIĘCIA UMIEJĘTNOŚCI

Uczeń może pokazać tę umiejętność w różnych formach; katalog jest otwarty i nie oznacza obowiązku wykonania wszystkich przykładów.

Prace pisemne: karta pracy, odpowiedź otwarta, notatka, zapis rozwiązania, sprawdzian umiejętności albo poprawiona wersja pracy.

Analiza materiału: tekst, mapa, wykres, tabela, źródło, ilustracja, nagranie, model, przykład lub zestaw danych wraz z uzasadnionymi wnioskami.

Praca cyfrowa: dokument, grafika, arkusz, kod, prezentacja, mapa cyfrowa, nagranie lub uporządkowany materiał przygotowany z poszanowaniem prawa i bezpieczeństwa.

Samooocena i poprawa: wskazanie mocnych stron, nazwanie trudności, wykorzystanie informacji zwrotnej, skorygowanie błędów i zaplanowanie dalszej pracy.

2 – ROZUMIENIE <i>opisuje • wyjaśnia • podsumowuje</i>	3 – ZASTOSOWANIE <i>stosuje • wykonuje • wykorzystuje</i>	4 – ANALIZOWANIE <i>porównuje • porządkuje • wnioskuje</i>	5 – OCENIANIE <i>ocenia • uzasadnia • weryfikuje</i>	6 – TWORZENIE <i>projektuje • tworzy • modyfikuje</i>
Z pomocą nauczyciela rozpoznaje najważniejsze elementy dotyczące: rozwijanie słownictwa oraz stosowanie norm językowych i ortograficznych. Wykonuje najprostsze zadanie według wzoru, korzysta ze wskazanej pomocy i poprawia część błędów po ich omówieniu.	Samodzielnie wykonuje typowe zadania dotyczące: rozwijanie słownictwa oraz stosowanie norm językowych i ortograficznych. Stosuje podstawowe pojęcia, zasady lub procedury i przedstawia rezultat w czytelnej, zasadniczo poprawnej formie.	Łączy informacje i dobiera sposób działania w zakresie: rozwijanie słownictwa oraz stosowanie norm językowych i ortograficznych. Porównuje przykłady lub rozwiązania, wyjaśnia zależności i formułuje poprawne wnioski także w częściowo nowej sytuacji.	Analizuje bardziej złożone przypadki w zakresie: rozwijanie słownictwa oraz stosowanie norm językowych i ortograficznych. Uzasadnia wybór metody lub interpretacji, sprawdza wiarygodność i poprawność oraz świadomie doskonalą własną pracę.	Samodzielnie, elastycznie i twórczo wykorzystuje umiejętności w zakresie: rozwijanie słownictwa oraz stosowanie norm językowych i ortograficznych. Projektuje własne rozwiązanie, wytwór lub pogłębioną interpretację i przekonująco uzasadnia podjęte decyzje.

JĘZYK POLSKI

4. TWORZENIE WYPOWIEDZI

Jak planować, tworzyć i poprawiać wypowiedzi, które jasno przekazują informacje, emocje, obrazy i opinie?

JP.10 • EFEKT UCZENIA SIĘ

Uczeń tworzy spójne opowiadanie z elementami opisu, dialogu i charakterystyki oraz świadomie buduje przebieg wydarzeń.

ODNIESIENIE DO PODSTAWY: PP 2017/2024: język polski, klasy IV–VI, III — tworzenie wypowiedzi

POWIĄZANIA MIĘDZYPRZEDMIOTOWE (informacyjne): plastyka, historia

KRYTERIA SUKCESU — po czym można rozpoznać opanowanie umiejętności?

- zaplanować początek, rozwinięcie i zakończenie opowiadania
- zachować logiczny i chronologiczny lub celowo przekształcony tok wydarzeń
- wprowadzić opis miejsca, postaci lub przeżyć oraz poprawnie zapisać dialog
- stosować akapity, spójniki i zróżnicowane słownictwo
- zredagować tekst po otrzymaniu informacji zwrotnej

MOŻLIWE DOWODY OSIĄGNIĘCIA UMIEJĘTNOŚCI

Uczeń może pokazać tę umiejętność w różnych formach; katalog jest otwarty i nie oznacza obowiązku wykonania wszystkich przykładów.

Prace pisemne: karta pracy, odpowiedź otwarta, notatka, zapis rozwiązania, sprawdzian umiejętności albo poprawiona wersja pracy.

Wypowiedzi ustne: odpowiedź, rozmowa kierowana, prezentacja, objaśnienie toku rozumowania, udział w dyskusji lub omówienie własnej pracy.

Projekt lub wytwór: plan, model, plakat, prezentacja, portfolio, praca twórcza, rozwiązanie problemu albo produkt wykonany indywidualnie lub zespołowo.

Dokumentacja procesu: szkice, próby, kolejne wersje, dziennik pracy, fotografia wytworu, opis zastosowanej metody i ocena efektu.

Samooocena i poprawa: wskazanie mocnych stron, nazwanie trudności, wykorzystanie informacji zwrotnej, skorygowanie błędów i zaplanowanie dalszej pracy.

2 – ROZUMIENIE <i>opisuje • wyjaśnia • podsumowuje</i>	3 – ZASTOSOWANIE <i>stosuje • wykonuje • wykorzystuje</i>	4 – ANALIZOWANIE <i>porównuje • porządkuje • wnioskuje</i>	5 – OCENIANIE <i>ocenia • uzasadnia • weryfikuje</i>	6 – TWORZENIE <i>projektuje • tworzy • modyfikuje</i>
Z pomocą nauczyciela rozpoznaje najważniejsze elementy dotyczące: tworzenie i redagowanie spójnej wypowiedzi narracyjnej. Wykonuje najprostsze zadanie według wzoru, korzysta ze wskazanej pomocy i poprawia część błędów po ich omówieniu.	Samodzielnie wykonuje typowe zadania dotyczące: tworzenie i redagowanie spójnej wypowiedzi narracyjnej. Stosuje podstawowe pojęcia, zasady lub procedury i przedstawia rezultat w czytelnej, zasadniczo poprawnej formie.	Łączy informacje i dobiera sposób działania w zakresie: tworzenie i redagowanie spójnej wypowiedzi narracyjnej. Porównuje przykłady lub rozwiązania, wyjaśnia zależności i formułuje poprawne wnioski także w częściowo nowej sytuacji.	Analizuje bardziej złożone przypadki w zakresie: tworzenie i redagowanie spójnej wypowiedzi narracyjnej. Uzasadnia wybór metody lub interpretacji, sprawdza wiarygodność i poprawność oraz świadomie doskonali własną pracę.	Samodzielnie, elastycznie i twórczo wykorzystuje umiejętności w zakresie: tworzenie i redagowanie spójnej wypowiedzi narracyjnej. Projektuje własne rozwiązanie, wytwór lub pogłębioną interpretację i przekonująco uzasadnia podjęte decyzje.

JĘZYK POLSKI

4. TWORZENIE WYPOWIEDZI – ciąg dalszy

Jak planować, tworzyć i poprawiać wypowiedzi, które jasno przekazują informacje, emocje, obrazy i opinie?

JP.11 • EFEKT UCZENIA SIĘ

Uczeń tworzy poznane wypowiedzi informacyjne, użytkowe i argumentacyjne, dostosowując formę, styl i język do celu oraz odbiorcy.

ODNIESIENIE DO PODSTAWY: PP 2017/2024: język polski, klasy IV–VI, III — formy wypowiedzi

POWIĄZANIA MIĘDZYPRZEDMIOTOWE (informacyjne): historia, etyka, informatyka

KRYTERIA SUKCESU — po czym można rozpoznać opanowanie umiejętności?

- rozpoznać cel, odbiorcę i wymagane elementy wybranej formy
- napisać m.in. opis, charakterystykę, list lub e-mail, zaproszenie, ogłoszenie albo notatkę w zakresie programu
- sformułować stanowisko i poprzeć je trafnymi argumentami lub przykładami
- zastosować styl i słownictwo odpowiednie do sytuacji oficjalnej lub nieoficjalnej
- zadbać o kompozycję, akapity, poprawność i czytelność zapisu

MOŻLIWE DOWODY OSIĄGNIĘCIA UMIEJĘTNOŚCI

Uczeń może pokazać tę umiejętność w różnych formach; katalog jest otwarty i nie oznacza obowiązku wykonania wszystkich przykładów.

Prace pisemne: karta pracy, odpowiedź otwarta, notatka, zapis rozwiązania, sprawdzian umiejętności albo poprawiona wersja pracy.

Wypowiedzi ustne: odpowiedź, rozmowa kierowana, prezentacja, objaśnienie toku rozumowania, udział w dyskusji lub omówienie własnej pracy.

Praca cyfrowa: dokument, grafika, arkusz, kod, prezentacja, mapa cyfrowa, nagranie lub uporządkowany materiał przygotowany z poszanowaniem prawa i bezpieczeństwa.

Projekt lub wytwór: plan, model, plakat, prezentacja, portfolio, praca twórcza, rozwiązanie problemu albo produkt wykonany indywidualnie lub zespołowo.

Samooocena i poprawa: wskazanie mocnych stron, nazwanie trudności, wykorzystanie informacji zwrotnej, skorygowanie błędów i zaplanowanie dalszej pracy.

2 – ROZUMIENIE <i>opisuje • wyjaśnia • podsumowuje</i>	3 – ZASTOSOWANIE <i>stosuje • wykonuje • wykorzystuje</i>	4 – ANALIZOWANIE <i>porównuje • porządkuje • wnioskuje</i>	5 – OCENIANIE <i>ocenia • uzasadnia • weryfikuje</i>	6 – TWORZENIE <i>projektuje • tworzy • modyfikuje</i>
Z pomocą nauczyciela rozpoznaje najważniejsze elementy dotyczące: tworzenie wypowiedzi użytkowych, informacyjnych i argumentacyjnych. Wykonuje najprostsze zadanie według wzoru, korzysta ze wskazanej pomocy i poprawia część błędów po ich omówieniu.	Samodzielnie wykonuje typowe zadania dotyczące: tworzenie wypowiedzi użytkowych, informacyjnych i argumentacyjnych. Stosuje podstawowe pojęcia, zasady lub procedury i przedstawia rezultat w czytelnej, zasadniczo poprawnej formie.	Łączy informacje i dobiera sposób działania w zakresie: tworzenie wypowiedzi użytkowych, informacyjnych i argumentacyjnych. Porównuje przykłady lub rozwiązania, wyjaśnia zależności i formułuje poprawne wnioski także w częściowo nowej sytuacji.	Analizuje bardziej złożone przypadki w zakresie: tworzenie wypowiedzi użytkowych, informacyjnych i argumentacyjnych. Uzasadnia wybór metody lub interpretacji, sprawdza wiarygodność i poprawność oraz świadomie doskonali własną pracę.	Samodzielnie, elastycznie i twórczo wykorzystuje umiejętności w zakresie: tworzenie wypowiedzi użytkowych, informacyjnych i argumentacyjnych. Projektuje własne rozwiązanie, wytwór lub pogłębioną interpretację i przekonująco uzasadnia podjęte decyzje.

JĘZYK POLSKI

4. TWORZENIE WYPOWIEDZI – ciąg dalszy

Jak planować, tworzyć i poprawiać wypowiedzi, które jasno przekazują informacje, emocje, obrazy i opinie?

JP.12 • EFEKT UCZENIA SIĘ

Uczeń planuje, wygłasza i doskonali wypowiedź ustną lub pisemną, korzystając z informacji zwrotnej i świadomie oceniając własny proces pracy.

ODNIESIENIE DO PODSTAWY: PP 2017/2024: język polski, klasy IV–VI, III–IV — redagowanie i samokształcenie

POWIĄZANIA MIĘDZYPRZEDMIOTOWE (informacyjne): wszystkie przedmioty

KRYTERIA SUKCESU — po czym można rozpoznać opanowanie umiejętności?

- określić cel i odbiorcę wypowiedzi oraz przygotować plan
- dobierać informacje i przykłady, nie odchodząc od tematu
- mówić wyraźnie lub pisać czytelnie, zachowując spójność i odpowiednie tempo
- odpowiadać na pytania, reagować na uwagi i uzasadniać swoje decyzje
- dokonać samooceny, poprawić pracę i wskazać następny krok rozwojowy

MOŻLIWE DOWODY OSIĄGNIĘCIA UMIEJĘTNOŚCI

Uczeń może pokazać tę umiejętność w różnych formach; katalog jest otwarty i nie oznacza obowiązku wykonania wszystkich przykładów.

Wypowiedzi ustne: odpowiedź, rozmowa kierowana, prezentacja, objaśnienie toku rozumowania, udział w dyskusji lub omówienie własnej pracy.

Prace pisemne: karta pracy, odpowiedź otwarta, notatka, zapis rozwiązania, sprawdzian umiejętności albo poprawiona wersja pracy.

Działanie komunikacyjne: dialog, reakcja językowa, współpraca w parze lub grupie, mediacja informacji, negocjowanie rozwiązania i respektowanie ustalonych zasad.

Dokumentacja procesu: szkice, próby, kolejne wersje, dziennik pracy, fotografia wytworu, opis zastosowanej metody i ocena efektu.

Samoocena i poprawa: wskazanie mocnych stron, nazwanie trudności, wykorzystanie informacji zwrotnej, skorygowanie błędów i zaplanowanie dalszej pracy.

2 – ROZUMIENIE <i>opisuje • wyjaśnia • podsumowuje</i>	3 – ZASTOSOWANIE <i>stosuje • wykonuje • wykorzystuje</i>	4 – ANALIZOWANIE <i>porównuje • porządkuje • wnioskuje</i>	5 – OCENIANIE <i>ocenia • uzasadnia • weryfikuje</i>	6 – TWORZENIE <i>projektuje • tworzy • modyfikuje</i>
Z pomocą nauczyciela rozpoznaje najważniejsze elementy dotyczące: planowanie, prezentowanie i świadome doskonalenie własnej wypowiedzi. Wykonuje najprostsze zadanie według wzoru, korzysta ze wskazanej pomocy i poprawia część błędów po ich omówieniu.	Samodzielnie wykonuje typowe zadania dotyczące: planowanie, prezentowanie i świadome doskonalenie własnej wypowiedzi. Stosuje podstawowe pojęcia, zasady lub procedury i przedstawia rezultat w czytelnej, zasadniczo poprawnej formie.	Łączy informacje i dobiera sposób działania w zakresie: planowanie, prezentowanie i świadome doskonalenie własnej wypowiedzi. Porównuje przykłady lub rozwiązania, wyjaśnia zależności i formułuje poprawne wnioski także w częściowo nowej sytuacji.	Analizuje bardziej złożone przypadki w zakresie: planowanie, prezentowanie i świadome doskonalenie własnej wypowiedzi. Uzasadnia wybór metody lub interpretacji, sprawdza wiarygodność i poprawność oraz świadomie doskonali własną pracę.	Samodzielnie, elastycznie i twórczo wykorzystuje umiejętności w zakresie: planowanie, prezentowanie i świadome doskonalenie własnej wypowiedzi. Projektuje własne rozwiązanie, wytwór lub pogłębioną interpretację i przekonująco uzasadnia podjęte decyzje.